

Bella Rune
Skendöd /
Suspended Animation

Förord

Våren 2020 är det omöjligt att inte associera *Skendöd*, titeln på Bella Runes sommarutställning, till den pågående coronapandemin. Hela världen tycks ha gått in i ett fruset tillstånd. Vi vet att det kommer att gå över, men inte när.

Kopplingen till pandemin är förstas en tillfällighet, men ändå är det just något av detta frusna som utställningstiteln försöker fånga. Ett elastiskt tillstånd där det är oklart vad som är vad, där motsatser möts och kontraster balanseras.

Det finns en liknande spänning i Carl Eldhs ateljé mellan hans många skulpturer av människor, fixerade som de är i ögonblick av känslor och rörelser. Bella Runes utställning gör oss extra medvetna om detta. Hennes skulpturer är också balansakter, om än av annan art.

Där Carl Eldh gestaltar mänskliga relationer, handlar det i Bella Runes fall om sammanbundna kraftfält, om ett spel mellan olika dimensioner. *Petite Titan in Tension: Tower*, skapad specifikt för utställningen, utgår från en arm i Eldhs *Strindbergsmonument*, som har skannats, 3D-printats i miniatyrformat i flera exemplar och sammanlänkats i ett system av trådar.

Tråden är central i Bella Runes konstnärskap. Hon är professor i textil konst vid Konstfack och förhåller sig återkommande till väven i sina verk. Den finns i *Korsning*, där flera vävramar fogats samman till en svävande formation, liksom i hennes hängande skulpturer i färgat mohairgarn som intar Carl Eldhs ateljérum. Väven har också en koppling till den digitala världens "webb", inte minst genom konstnärens plats specifika verk i *augmented reality*, som är nåbar för museets besökare genom appen *Bella Runes portal*.

Bella Runes skulpturer gör oss uppmärksamma på det sköra och allvarliga i Carl Eldhs verk. I sin samklang säger de båda konstnärerna oss något om människans belägenhet på ett sätt som ord inte mäktar med att förklara. Därför känns det både angeläget och roligt att välkomna besökare till årets utställning, detta märkligt anspända 2020.

Carl Eldhs Ateljémuseum vill härmed framföra ett varmt tack till Bella Rune, som med stort engagemang trots rådande pandemi har skapat en dynamisk och intagande utställning med flera nya verk. Vi vill också särskilt tacka professor Håkan Nilsson för en insiktsfull och upplysande katalogtext, Jeff Kinkle för en fin översättning, fotograf Urban Jörén för strålande bilder och Rolf Hellgren för vacker formgivning. Slutligen tackar vi utställningens generösa bidragsgivare Pontus Bonnier, Kulturrådet och Barbro Osher Pro Suecia Foundation liksom Kungl. Patriotiska Sällskapet för ett uppskattat tryckbidrag och Stockholms stad för ett betydelsefullt kulturstöd.

Åsa Cavalli-Björkman
Museichef
Carl Eldhs Ateljémuseum

Foreword

In the spring of 2020, it is impossible not to associate *Suspended Animation*, the title of Bella Rune's summer exhibition, with the ongoing COVID-19 pandemic. The whole world seems to be frozen still. We know that this will eventually pass, but we do not know when.

The link to the pandemic is, of course, just a coincidence. Still, it is precisely something about this type of frozen state that the exhibition tries to capture: an elastic moment where it is unclear what is what, where opposites meet and contrasts are balanced.

There is a similar tension in Carl Eldh's studio between Eldh's myriad sculptures of people, fixed as they are in a moment of emotion and movement. Bella Rune's exhibition makes us especially conscious of this. Her sculptures are also balancing acts, albeit of a different type.

Where Carl Eldh captures human relations, Bella Rune is concerned with interconnected fields of power, by an interplay between different dimensions. *Petite Titan in Tension: Tower*, created specifically for this exhibition, is literally based on one of the arms in Eldh's *Strindberg Monument*. It has been scanned and 3D printed in miniature in several iterations, which are all linked together by a system of threads.

Thread itself is central to Bella Rune's artistic practice. She is a Professor of Fine Arts in Textiles at Konstfack in Stockholm and regularly relates to weaving in her work. Thread can be found in *Crossing (Korsning)*, in which several weaving frames are joined together in a floating form, as well as in her hanging sculptures of colored mohair yarn that occupy Carl Eldh's studio space. This weaving together of different threads also has a connection to the "web" of the digital world, not in the least through the artist's site-specific work in augmented reality, which is accessible to the museum's visitors through the mobile app *Bella Rune's Portal*.

Bella Rune's sculptures draw attention to the fragile and serious elements in Carl Eldh's work. In beautiful harmony, both artists reveal something about the human condition that words are powerless to explain. As such, it feels equally urgent and exciting to welcome visitors to this year's exhibition, in this strangely tense 2020.

Carl Eldh's Studio Museum would like to extend a warm thanks to Bella Rune, who, despite the current pandemic, has with great commitment created a dynamic and captivating exhibition featuring several new works. We also would like to especially thank Professor Håkan Nilsson for an insightful and enlightening catalog text, Jeff Kinkle for a fine translation, photographer Urban Jörén for brilliant images of the works and the space, and Rolf Hellgren for a beautiful catalog design. Finally, we would like to thank the exhibition's generous patrons Pontus Bonnier, the Swedish Arts Council, and Barbro Osher Pro Suecia Foundation, as well as the Royal Patriotic Society for a much-appreciated printing grant, and the City of Stockholm for its significant support.

Åsa Cavalli-Björkman
Director
Carl Eldh's Studio Museum

Skendöd

DENNA VÄRLDS
oläsbarhet. Allt dubbelt.
Paul Celan, *Schneepart*, 1971¹

En strof av den tyskspråkige, rumänske poeten Paul Celan (1920–1970) kommer till mig när jag brottas med att beskriva Bella Runes konstnärskap. För visst arbetar hon materiellt, det vittnar både hantverkskunnande och materialkännedom om – men också relationellt, där immateriella värden som spänningar, elasticitet och sammanblandningar är lika centrala som olika konceptuella förhållanden.

Frågan om vad som egentligen gäller är dock fel ställd. I Bella Runes konst är det materiella och det relationella svårt, för att inte säga omöjligt att separera. Det ena leder ofrånkomligen till det andra: i ett försök att bena ut vilken roll materialiteten spelar hamnar jag snart i att förklara olika relationer och vice versa. Och när jag nöjt tänker att allt är i flux, att allt är i rörelse och leder fram och tillbaka, hamnar jag lika snart i en skenbar insikt om att de egentligen manifesterar samma sak.

I Bella Runes skulpturer förenas oförenliga faktorer genom att hållas distinkt skilda åt. Därför är utställningstiteln *Skendöd* så träffande: det beskriver hur något verkar befinna sig i ett verkligt definitivt tillstånd, ända tills det visar sig att förhållandet är det motsatta. Titeln översatt till engelska, *Suspended Animation* är nästan ännu bättre, ett fruset ögonblick som ändå behåller känslan av liv. Fast den bilden riskerar också att bli för enkel: Rune arbetar med motsatsförhållanden och spänningsfält mellan poler, men troligen är det riktigare att säga att hon söker ett tredje, bortom dikotomierna.

Suspended Animation

ILLEGIBILITY of this world.
All things twice over.
Paul Celan, *Snow Part*, 1971¹

A stanza by the German-speaking, Romanian poet Paul Celan (1920-1970) comes to mind when I grapple with the art of Bella Rune. She certainly works materially, the work evinces her craftsmanship and material knowledge – but also relationally, where immaterial values such as tension, elasticity, and ambiguity are as central as different conceptual relationships.

The question is, however, still not properly framed. In Bella Rune's art, materiality and relationality are difficult, if not impossible to separate. One leads inevitably to the other: in an attempt to pinpoint the role materiality plays I soon end up explaining different relations, and vice versa. And when I contentedly think that everything is in flux, that everything is in motion, moving back and forth, I quickly end up at the apparent realization that materiality and relationality actually manifest the same thing.

In Bella Rune's sculptures, incompatible elements are combined by being kept distinct. This is why the exhibition's Swedish title, *Skendöd*, which translates to "apparent death," is so striking: it describes how something can appear to be in a certain definitive state, at least until it is revealed that the relationship is in fact the opposite. The exhibition's English title, *Suspended Animation*, is perhaps even more appropriate in describing a frozen moment that still retains the feeling of life. Yet that conception of the work also risks oversimplification: Rune does work with contradictory relationships and fields of tension between poles, but it is probably more accurate to say that she seeks a third way, beyond these dichotomies.

Utställningen i Carl Eldhs Ateljémuseum visar många exempel på detta, inte minst de hängande, till synes viktlösa skulpturerna i stora ateljén. I *Impossible Floral Fountain* (2019) går två formationer av mohairgarn, en i gult och en i rosa, ömsevis in och ut ur varandra, som det flöde titeln antyder. På lite distans förefaller växlingen mellan formationerna vara likvärdig. Vid närmare granskning blir det tydligt att de utgår från två olika geometriska figurer; cirkeln och triangeln, och att de därmed följer sina egna logiker. I den rosa formationen skapar förhållandet mellan två olika stora cirklar en inåtgående och en utåtgående rörelse, som påminner om ett system av sammanlänkade koner. Den gula utgår istället från två trianglar, och bildar utifrån samma princip pyramidala former i sekvens. Fastän fundamentalt olika, bildar de två geometriska systemen en omöjlig (som titeln säger) helhet, vilken kommer av att de enskilda garntrådarna går in och ut mellan varandra. De bildar därmed närmast en väv, om än en ofärdig sådan. Där den gula formationen är som smalast är den rosa som vidast och omvänt. Därför framträder färgerna både som enskilda och som blandade.

Inget av detta märker vi på håll. Det här är skulpturernas sätt att locka oss närmare, att få oss att gå runt och särskåda detaljerna. Då upptäcker vi knutarnas intrikata hantverk liksom mohairtrådarnas spretighet och plötsligt är det materialet och tekniken som blir synliga. Det började med en fråga om relationer men blev, genom att flera kontraster sakta gav sig till känna, helt och hållet en fråga om materialitet. Ju mer de två formationernas olikheter framträder, desto mer blir de samma sak. När jag lockas att intellektuellt klura ut relationerna kommer verket närmare min kropp.

The exhibition at Carl Eldh's Studio Museum shows many examples of this, not least the seemingly weightless hanging sculptures in the large studio. In *Impossible Floral Fountain* (2019), two formations of mohair yarn, one in yellow and one in pink, flow in and out of each other in a vertical movement, as the title suggests. At a distance, the alternation between the two formations appears equal. Upon closer examination, however, it becomes clear that they are based on two different geometrical figures, the circle and the triangle, and that each thereby follows its own logic. In the pink formation, the relationship between the two different large circles creates an inward and outward motion, reminiscent of a system of interconnected cones. The yellow formation is based instead on two triangles, and, based on the same principal, forms a sequence of pyramidal shapes. Although fundamentally different, the two geometric systems form an impossible (as the title indicates) whole, which comes from the individual threads of yarn being intertwined. They thereby nearly create a weave, albeit an unfinished one. Where the yellow formation is at its narrowest, the pink is at its widest, and the other way around. As a result, the colors appear to be both separate and blended together.

None of this can be noticed from a distance. This is the sculpture's way of bringing us closer, getting us to walk around the work and spot the details. Only then do we discover the intricate craftsmanship of the knots, as well as the proliferation of mohair threads. Suddenly the material and the technique become visible. It started with a question about relationships and became, as several contrasts were gradually revealed, to be entirely a matter of materiality. The more the differences between the two formations appear, the more similar they become. When I am drawn to intellectualize the relationships, the work becomes more corporeal.

Impossible Floral Fountain, 2019

Omkring *Impossible Floral Fountain* framträder Carl Eldhs många skulpturer i gips. Efter att ha särskådat Bella Runes hängande konstverk i mohair kan Eldhs vita figurer te sig alldeles främmande, som om de handlar om något helt annat. Men det beror på vilken abstraktionsnivå vi pratar om. Jag tror inte på tidlösa kvalitetsbegrepp, men nog handlar bra konst ofta om att simultant skapa och överbrygga komplexa förhållanden. På Eldhs tid kunde det röra sig om att gestalta liv. Fast inte ett identiskt avbildande av det levande. Konstnärer som Eldh visste att det som exakt återgav det levande aldrig kunde ge intryck av att vara vid liv. För att komma förbi sådana enkla avbildningsövningar (som visserligen kräver sin yrkeskunskap) behövs något mer. Eldh själv kallade det för känsla. När jag tittar på Runes verk lär jag mig något mer om denna "känsla". Jag inser att det också i hans fall handlar om något oläsbart. Det är när något inte riktig stämmer som livet kommer in i verken. Och precis som hos Rune blir effekten starkast när den är synbart enkel, när den liksom smyger sig på med enkelheten som förklädnad.

Det är inte förvånande att "förstärkare" är ett av de begrepp som Bella Rune använder för att beskriva sin konst. I Carl Eldhs ateljé fångar hennes skulpturer upp sådant som tidigare bara har viskats fram. Ibland handlar det om kontraster; Runes svävande, färgade abstrakta kroppar gör oss medvetna om Eldhs vita föreställande skulpturers tyngd. Ibland handlar det om det som skaver: Runes förstärkare hjälper oss att se hur Eldhs människoskildringar får sin kraft genom att de avslöjar en bräcklighet. Det är så de ger sken av att vara vid liv; skenlevande.

I Carl Eldhs studier till *Strindbergsmonumentet*,

Multiple Carl Eldh sculptures in plaster surround *Impossible Floral Fountain*. After inspecting Bella Rune's hanging artwork in mohair, Eldh's white figures can appear quite strange, as if they reflect entirely distinct concerns. But that depends on what level of abstraction we are talking about. I do not believe in a timeless conception of quality, but good art often simultaneously creates and bridges complex relationships. In Eldh's era, this could involve depicting life, yet not a rendering of life indistinguishable from its subject. Artists like Eldh knew that an exact depiction of life could never actually give the impression of being alive. In order to get past such simple exercises of reproduction (which certainly require professional proficiency) something more is needed. Eldh himself called it "feeling." When I look at Rune's work, I learn something more about this notion of "feeling." I realize that in Eldh's case it is also something unknowable. It is when something is slightly awry that life comes into the work. And exactly as with Rune's work, the effect becomes strongest when it is simply visible, when it sneaks in with the work's simplicity as a disguise.

It is not surprising that "amplifier" is one of the concepts that Bella Rune uses to describe her art. In Carl Eldh's studio, her sculptures capture elements that have only previously been whispered. Sometimes it is about contrasts: Rune's floating, colorful abstract forms make us aware of the weight of Eldh's white figurative sculptures. Sometimes it is about friction: Rune's amplifier helps us see how Eldh's human portrayals gain their power by revealing a certain fragility. This is how they give the appearance of being alive: apparent life.

Bella Rune spotted something in the form of the left arm in Carl Eldh's studies to the *Strindberg Monument*, the so-called *Titan* (1916-1942). The arm, stretching back

den s.k. *Titanen* (1916-1942) såg Bella Rune något i den bakåtsträckta, vänstra armen. I all sin kraft tycks den gripa efter något, som om Titanen trots allt är osäker, som om det finns en bräcklighet här. Med utgångspunkt i denna insikt skapade Rune *Petite Titan in Tension: Tower* (2020), där Strindbergs muskulösa arm, inskanad och 3D-printad i flera exemplar i en betydligt mindre skala, ingår i ett system av spända trådar som lämnar armarna att sväva fritt utan att beröra varandra.

Petite Titan in Tension: Tower visar en annan viktig sida av Bella Runes arbete med relationer. Hon fogar samman och sätter ihop, men håller samtidigt isär. Rune fångar något som är i rörelse men som ändå tycks var stilla, fruset. Titanens arm upprepas och fås att sträcka sig både hit och dit, men armarna kommer aldrig att få fatt på varandra. En liknande princip är central för flera andra verk. I *Korsning* (2020) har tre träramar försetts med färgade perlonsnören så att de påminner om en vävstols ramar. Dessa har sedan fogats samman enligt det klassiska koordinatsystemets tre axlar och har spänts mellan linor av siden så att de liksom svävar ifrån varandra men alltid är ihop, inte olikt planeter i ett tätt universum.

En version på samma tema finns i *Spiral Out* (2020) i museets lilla ateljé. Den lila skulpturens grundform består av tre identiska metallstavar, vilka har böjts i flera led och klätts i makramé så att de nästan påminner om gamla tiders elkablar. Även här handlar det om att hålla samman och dra isär: stavarna slingrar sig kring varandra men hålls på behörigt avstånd av det system av trådar som också förbinder dem. De bokstavligen trådar en spirallik dans från golvet och uppåt. Men i detta verk tillåts elementen

behind Strindberg's body, seems to be reaching back to seize something, as if the Titan, despite everything, is uncertain, as if there is a fragility there. Starting from this insight, Rune created *Petite Titan in Tension: Tower* (2020), where Strindberg's muscular arm, scanned and printed several times on a much smaller scale, is part of a system of tensioned threads that allow the arms to float freely without touching each other.

Petite Titan in Tension: Tower shows another important side of Bella Rune's work with relationality. She joins and assembles, but simultaneously holds apart. Rune captures something that is in movement, but in such a way that it seems still, frozen. The Titan's arm is reproduced and allowed to extend in different directions, but the arms will never reach each other. A similar principle is central to several other works. In *Korsning* (Crossing) (2020), three wooden frames have been fitted with colored strings so that they resemble the frames of a loom. These have then been joined together accordingly to the classic coordinate system of three axes, and have been fastened between ropes of silk so that they are floating apart from each other, but are at the same time always together, not unlike planets in a tight universe.

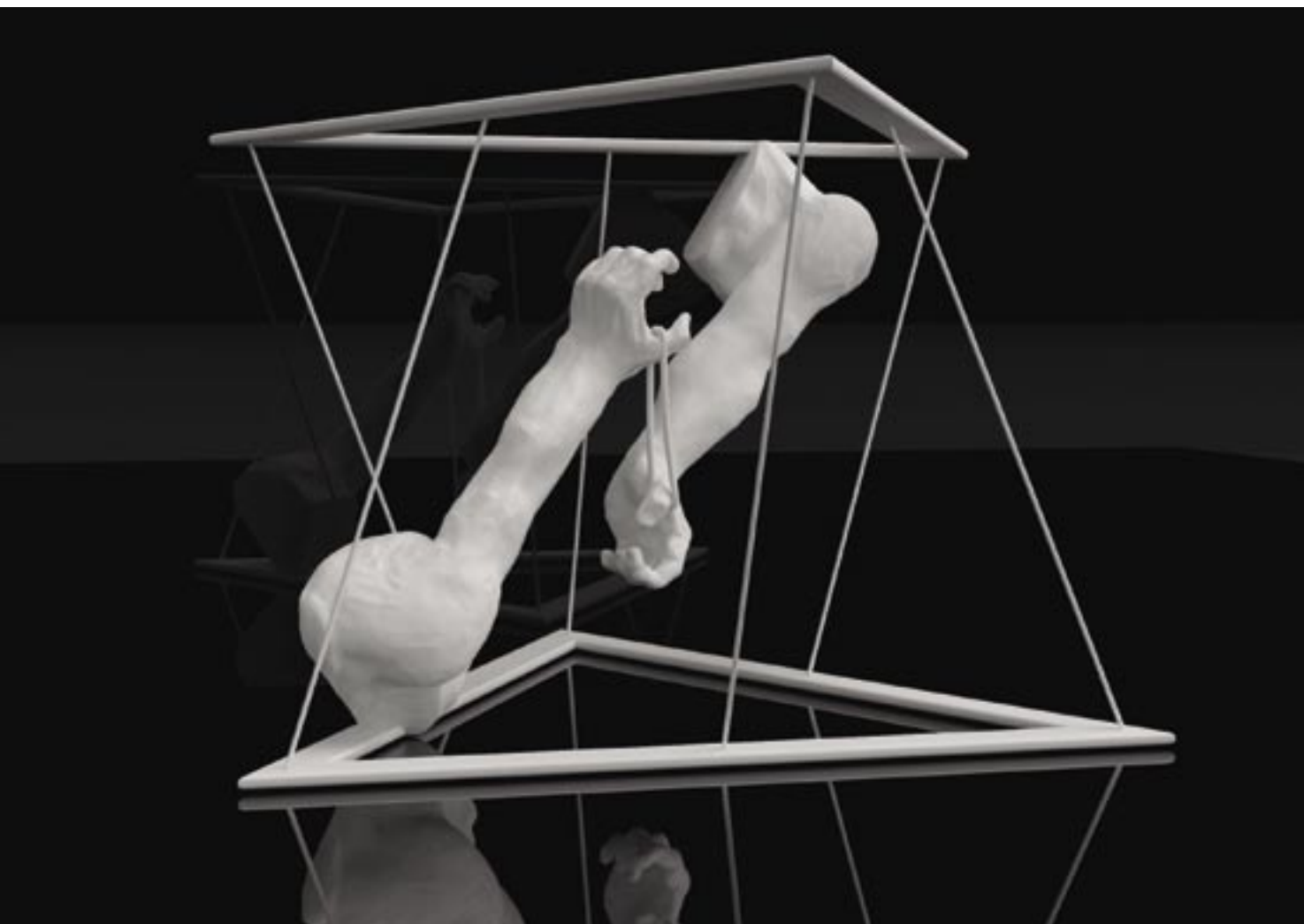
Another variant on this same theme can be found in *Spiral Out* (2020) in the museum's small studio. The basic shape of the purple sculpture consists of three identical metal rods, which have been bent in several joints and coated in macramé so that they are almost reminiscent of old-fashioned electric cables. Here, too, it is about holding together and pulling apart: the rods wrap around each other but are kept at a proper distance by the system of thread, which also connects them. They thread a spiral-like dance upwards from the floor. But in this work the elements are also allowed to play freely: at the top the threads are released from the rods and

Installationskiss

Petite Titan in Tension: Tower, 2020

Petite Titan in Tension: Triangle, 2020

också spela fritt: i toppen frigör sig trådarna från stängerna och slingrar sig organiskt iväg, liksom ystra av den nyvunna friheten.

Allt är sannerligen dubbelt. Men hos Bella Rune är dubbelhetens två sidor aldrig skilda från varandra. Denna poäng är återkommande i hela hennes konstnärskap, som om hon gång på gång vill visa oss hur nära det åtskilda egentligen är. I verket *Formation* (2019), det närmaste vi kommer ett självporträtt, har Rune låtit sina händer och fötter ge form åt ytterkanterna på två vattenskurna aluminiumband. Genom att spänna banden till bågar och placera "benen" horisontellt utmed marken och "händerna" vertikalt mellan fötterna, formar de en sittande figur där en stor omfamning både blir kropp och armar – utan att någonsin fogas samman. En annan intressant aspekt av detta verk är att fötter och händer är helt tvådimensionella fast skulpturen är tredimensionell.

Detta spel mellan dimensioner återkommer på ett subtilt sätt i den svart-vita mohairskulpturen *Black River Hologram* (2019). Ena sidan har färgats mörkblå, så att det ser ut som att den ligger i skugga, varifrån ljuset än faller. Alla som har arbetat med digital bildbehandling och sammanslagit flera olika bilder, vet hur viktigt det är att ljuset kommer från samma håll: annars syns det tydligt att bilden är manipulerad. Med utgångspunkt i den kunskapen vill Bella Rune istället få oss att tro att verkligheten är manipulerad, avslöjad genom en "glitch" i en av hennes skulpturer.

Glidningen mellan representation och verklighet i *Black River Hologram* är inte en slump. Som vi såg i *Petite Titan in Tension: Tower* arbetar Bella Rune också digitalt, där hon skannar, be-

meander in every direction, playfully, as if possessed with a newly acquired freedom.

Everything is indeed double. In the work of Bella Rune, however, duality's two sides are never separated. This point recurs throughout her practice, as if she repeatedly wants to show us how close the separate actually are to each other. In the work *Formation* (2019), the closest we get to a self-portrait, Rune has let her hands and feet shape the outer edges of two water-cut aluminum bands. By stretching the straps to the arches, and by placing "the legs" horizontally along the ground and the "hands" vertically between the feet, they form a seated figure where a large embrace becomes both body and arms – without ever being joined together. Another interesting aspect of this work is that the feet and hands are completely two-dimensional, although the sculpture is three-dimensional.

This interdimensional play subtly returns in the black and white mohair sculpture *Black River Hologram* (2019). One side has been colored dark blue, so that it looks as if it lies in a shadow, regardless of how it is lit. Anyone who has worked with digital image processing and has merged several different images knows how important it is that the direction of the light is consistent: otherwise it is readily apparent that the image is manipulated. With this in mind, Bella Rune wants instead to make us believe that reality itself is manipulation, revealed by a "glitch" in one of her sculptures.

The slippage between representation and reality in *Black River Hologram* is not a coincidence. As we saw in *Petite Titan in Tension: Tower*, Bella Rune also works digitally, where she scans, processes, and prints her material. In the projection *Suspended Animation/Skendöd* (2020) in the museum's exhibition room, she takes another tactic

Black River Hologram, 2019

arbetar och printar sitt material. I projektionen *Suspended Animation/Skendöd* (2020) i museets utställningsrum tar hon ytterligare ett grepp på det skannade materialet och översätter det till en animation som hon projicerar. Projektionen befinner sig på ett intressant vis i en massa nivåer av verklighet samtidigt: som en avbild av en skiss till ett faktiskt monument, som ett digitaliserat material, vilket (åter)tar fysisk form i en animation. Runes arbeten i *augmented reality* befinner sig på ett liknande vis i flera dimensioner samtidigt. Sedan 2015, när hon introducerade sin *Konsekvensanalys*, har Rune låtit betraktarna se något som annars inte går att se, bara de riktar sina mobiltelefoner mot rätt föremål. Då framträder verken i den "digitala skulpturparken". I Eldhs ateljé tar hon denna utveckling ett steg längre med nya applikationen *Bella Runes portal*. I ett samspel med telefonens GPS uppstår verken när betraktaren kommer till en specifik plats (man behöver alltså inte rikta mobilen mot ett föremål) och den digitala världen smälter än mer samman med den fysiska.

Bakom vår verklighet ligger alltid andra verkligheter. Ibland är dessa distinkta: den som rör sig i en *virtual reality* kan ta av sig hjälmen och återinträda i den mer profana verkligheten. Kanske är det därför Bella Rune föredrar *augmented reality*, här uppstår det "virtuella" i vår verklighet, inte skilt från den. Det vi ser genom mobiltelefonen både finns och inte finns där. När vi börjar snurra runt för att försöka förstå verket så letar vi verkligen efter det virtuella: de åtskilda världarna visar sig åter vara sammanflätade.

I slutändan ställer Bella Runes skulpturer oss inför frågan om hur entydigt fysisk vår verklighet är. Inte nog med att den framträder som full

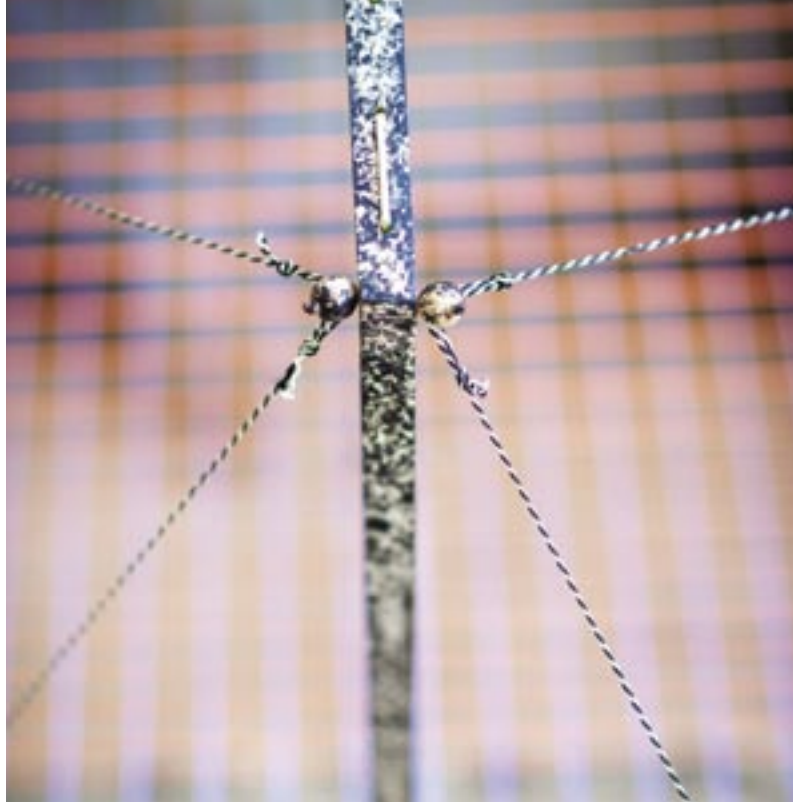
towards the scanned material and translates it to an animation projected in the space. In an interesting way, the projection exists in several layers of reality at once: as an image of a sketch of an actual monument, as digitalized material, which (re)takes physical form in an animation. Rune's work in augmented reality similarly finds itself in several dimensions at the same time. Since 2015, when she introduced her *Konsekvensanalys* (Consequence Analysis), Rune has allowed the viewers to see something that otherwise is impossible to see, as long as they point their mobile phone at the right objects. Unseen without the device, the work then appears in a "digital sculpture park." In Eldh's studio, she takes this development one step further with the new smartphone app *Bella Runes Portal*. In an interaction with the phone's GPS, the works can be seen when the viewer moves to a specific place (you do not need to aim the phone at the object) and the digital world merges even more with the physical world.

Beyond our reality there always lie other realities. Sometimes these are distinct: those that move in a virtual reality can take off their helmet and re-enter the more profane reality. Maybe this is why Bella Rune prefers augmented reality. There, the "virtual" arises within our reality, and is not distinct from it. What we see through the mobile phone both is and is not there. When we start to spin around trying to understand the work, we are actually searching for the virtual: the separate worlds once again show themselves to be intertwined.

In the end, Bella Rune's sculptures confront us with the question of our reality's unambiguous physicality. Not only does it appear to be full of tension, duplications, and contradictions between different relations and materials, it cannot be understood without an interpretive filter. Just as you

Suspended Animation / Skendöd, 2020
Korsning, 2020

av spänningar, dubbleringar och motsägelser mellan olika relationer och materialiteter. Den kan inte förstås utan ett tolkande filter. Precis som när du viftar runt med mobilen för att förstå hur saker hänger samman, projicerar du din världsbild på objekten för att avkräva dem svar på vilka de är. Här är Runes titlar och verkbeskrivningar extra intressanta. Som guide till vad vi faktiskt tittar på ger de två svar. Det ena poetiskt och glidande; ofta i relation till verkets form och/eller färg. Det andra torrt och faktiskt, som bland annat avslöjar att garnerna är färgade med vardagliga saker. Hennes palett består av sådant som curry, bläckpatroner och markeringspennor. Allt bär alltid på något mer. Det abstrakta är det vardagliga. Det materiella är det relationella. Det fysiska är det virtuella. Denna världs oläsbarhet. Allt dubbelt.

Håkan Nilsson

1. Paul Celan, övers. Lars-Inge Nilsson, *Den stora tidlösan. Dikter i urval* (Lund: Ellerströms, 2011)

wander around with your mobile phone to understand how everything is connected, you project your worldview on the objects to demand they reveal their identities. It is here that Rune's titles and descriptions of her work are particularly interesting. As a guide to what we are actually looking at, they provide two answers. One is poetic and slippery, often in relation to the work's form and/or color. The other is dry and factual, which, among other things, reveals that the yarns are colored with everyday things. Her palette consists of material like curry, ink cartridges, and markers. Everything always carries something more. The abstract is the everyday. The material is the relation. The physical is the virtual. The illegibility of this world. All things twice over.

Håkan Nilsson

1. Paul Celan: *Selected Poems*, trans. Michael Hamburger (Penguin, 1972).

18

Spiral Out, detalj / detail, 2020

Skendöd – Bella Rune
14 maj – 27 september 2020
Carl Eldhs Ateljémuseum

Producerad av Carl Eldhs Ateljémuseum i samarbete med Bella Rune.
Curator: Åsa Cavalli-Björkman.
Långgivare: Bella Rune.
Utställningsteknik: Mats Norberg.

Katalogredaktion: Åsa Cavalli-Björkman och Elle-Kari Gustafsson.
Författare: Håkan Nilsson (huvudtext) och Åsa Cavalli-Björkman (övriga texter).
Översättare: Jeff Kinkle (svenska till engelska).
Fotografer: Urban Jörén, omslagsbild och s. x, x... ,Bella Rune, s. x, x...
Grafisk form och produktion: Partch.
Repro och tryck: EO Grafiska, Stockholm 2020.
Papper i omslag och inlaga: Galerie Art Silk, 250 g. och 150 g.

© 2020 Stiftelsen Carl och Elise Eldhs Ateljé, Håkan Nilsson och Bella Rune.

Med stöd av Kungl. Patriotiska sällskapet, Pontus Bonnier,
Barbro Osher Pro Suecia Foundation, Kulturrådet och Stockholms stad.

Carl Eldhs Ateljémuseums utställningskatalog nr. 8
www.eldhsateljse.se

ISBN 978-91-519-4720-4

Bella Rune (född 1971 i Stockholm) är utbildad vid Chelsea College of Arts i London och på Beckmans Designhögskola i Stockholm. Sedan debuten 1998 har hon medverkat i ett stort antal utställningar i Europa, USA och Kina. Bland separatutställningarna märks *XYZ*, Galleri Magnus Karlsson, Stockholm (2019), *Vertical Network Performance*, Market Art Fair, Stockholm (2018) och *Konsekvensanalys*, Stadsskogen, Uppsala (2015). Hon har deltagit i biennaler och grupputställningar som *Art Encounters Biennial 2019*, Timisoara, Rumänien (2019), *Varje mirakel kräver ett offer – arbete utfört i Västerås*, Västerås konstmuseum (2020), *Interwoven*, EMMA – Espo Museum of Modern Art, Finland (2019) och *Textila undertexter*, Malmö konstmuseum (2017).

Bella Rune är professor i textil konst på Konstfack i Stockholm. Hon har integrerat sin konst i en rad samarbeten, t.ex. med konstnären Jonas Nobel, regissören Jesper Kouthoofd, koreografen Malin Elgan och musikgruppen The Knife.

Med den digitala tekniken *augmented reality* har Bella Rune skapat immateriella skulpturer för offentlig miljö, senast för Karlsgatan i Västerås (2020) och tidigare för Handelshögskolan i Stockholm (2016). Mer fysisk form tar *Loggia*, hennes konstnärliga gestaltning för Gävle sjukhus (2014), liksom årets *Träningsläger för föreställningsförmågan* i Sjöviksskolan i Årsta (med Jonas Nobel).

Bella Rune är bl.a. representerad på Moderna Museet i Stockholm, Göteborgs konstmuseum och Malmö konstmuseum. Hon har erhållit stipendier såsom Iaspis utlandsstipendium, Tokyo Wonder Site (2009) och Konstnärsnämndens tvååriga arbetsstipendium (2008-09).

Bella Rune företräds av Galleri Magnus Karlsson.

Bella Rune (born 1971 in Stockholm) attended Chelsea College of Arts in London and Beckmans College of Design in Stockholm. Since her debut in 1998, she has participated in a large number of exhibitions in Europe, China, and the United States. Her solo shows include *XYZ*, Galleri Magnus Karlsson, Stockholm (2019); *Vertical Network Performance*, Market Art Fair, Stockholm (2018); and *Impact Analysis*, Stadsskogen (The City Forest), Uppsala (2015). She has participated in biennials and group exhibitions such as *Art Encounters Biennial 2019*, Timisoara, Romania (2019); *Every Miracle Requires a Sacrifice – work done in Västerås*, Västerås Art Museum (2020); *Interwoven*, EMMA – Espo Museum of Modern Art, Finland (2019); and *Textile Subtexts*, Malmö Art Museum (2017).

Bella Rune is a Professor of Fine Arts in Textiles at Konstfack in Stockholm. She has undertaken a series of collaborations, for example with the artist Jonas Nobel, director Jesper Kouthoofd, choreographer Malin Elgan, and the electronic music duo The Knife.

With the digital technology of augmented reality, Bella Rune has created immaterial sculptures for public spaces, most recently for Karlsgatan in Västerås (2020), and earlier for the Stockholm School of Economics (2016). Works occupying physical space include *Loggia*, her artistic design for Gävle Hospital (2014), as well as this year's *Training Camp for the Ability to Imagine* at the primary school Sjöviksskolan in Årsta (in collaboration with Jonas Nobel).

Bella Rune's work is in the collections of Moderna Museet in Stockholm, Gothenburg Museum of Art, and Malmö Art Museum. She has received grants such as the Iaspis' International Grant, Tokyo Wonder Site (2009), and the Swedish Arts Grants Committee's two-year grant (2008-09).

Bella Rune is represented by Galleri Magnus Karlsson.

14 maj – 27 september 2020

Carl Eldh.

CARL ELDS ATELJÉMUSEUM

LÖGEBODAVÄGEN 10, 113 47 STOCKHOLM
+46 (0)8-612 65 60
INFO@ELDSATELJE.SE ELDHSATELJE.SE

ISBN 978-91-519-4720-4